

Kmet se oblači, oskrbnik pa šteje cekine. Nekaj čez dvesto jih je bilo.

— Ste že junak, Dagarin! Plačilo ne izostane. Zdaj pa le brž domov, da se ne prehladite.

Valpet je odhitel z rumenimi zlati v grad, kmet pa je tekel čez vrtove proti svoji hiši. Premišljal je, kako se izgovori svoji ženi, še bolj pa, kako se opraviči pred Zelnikom. Toda vest mu je bila mirna in zvečer je zaspal lahko, spal sladko, sanjal sanje o žoltilih zlatih in kristalnih gradovih, o povodnjem možu Trdoglavu in njegovem kraljestvu . . .

Bajna svetloba je igrala po njenih licih in težka sapa je dihala iz njenih nosnic.

Vstopi baron Ivan.

— Baronesa Marija! Jaz sem pripravljen, da izgubim vse svoje premoženje — Vam na ljubo!

— Gospod baron! Laskavo govorite, toda pri igri ni nobene šale. Cekine smo dobili iz vode — pa 100 zlatov je še premalo.

— Baronesa Marija! Če ste tako neizprosni, pa bodi! Takoj poravnamo, kakor hitro se igra začne. Saj kar je Vaše, je moje, ali ne?



NA KRPLJIH

## V.

Jasna noč je bila in zvezde so migljale. Mesec je svetil in psi so lajali . . .

Lajali so na grajskem dvoru, da pasji fant ni mogel spati. V slami poleg pasje kočje je ležal raztegnjen in dva psička sta se grela pod njegovimi koleni.

Na mislih mu je bila Urša, grajska dekla. Baronesa Marija mu obeta že dve leti, da jo bo smel poročiti. Pa le še ni nič.

In pasji fant vstane, zakliče enega izmed psov, pa hajdi okrog gradu.

Tam na voglu je bila grajska kuhinja, poleg kuhinje pa spalna soba za dekle.

Fant gleda, pa vidi, da so okna razsvetljena nad kuhinjo. Nevoljen se vrne k pasji kočji.

Baronesa Marija je pospravila in pripravila igralno sobo. Na fotelju sedi in z nohtom drsa po kvartah, ki so ležale raztresene po mramornati mizi.

— Gospod Ivan! Zdaj še ne. Ljubezen se v ognju poskusi.

Vstopita gospod Oblak in graščak Smleški. Baronesa Marija naliže iz majolke v srebrne čaše rumenega vina in pijo.

Igra se začne tretjo noč.

Igrali so počasi, previdno. Zdaj je bila sreča pri tem, zdaj pri onem.

— Dolgočasna je igra danes, zakliče gospod Ivan.

— Vi ljubite strast, ga zavrne baronesa.

— Jaz pač ljubim strastno, imate prav, reče baron Ivan.

— Ljubezen je denar, pravi Smleški graščak. In spet so molčali. Samo enakomerni klici posamičnih barv in kart so se čuli v mračni svetlobi.

Pa Smleška sta začela dobivati. Že je kupček cekinov narasel na široko in visoko.

Kar se nenadoma obrne sreča. Baronesa je igrala enojno. Pa le začasno. Spet se je list zasukal in domači graščak je položil zadnjo pest zlatov na mizo.